

Húsvét 3. Vasárnapja A

Megmutatod nekem az élet útját. (Zsolt 15,11)

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 2, 14.22-28

Pünkösd napján Péter a tizenegy (apostol) kíséretében előlépett, és hangos szóval így beszélt:

"Zsidó férfiak és Jeruzsálem egész népe! Figyeljete és hallgassátok meg szavaimat! Izraelita férfiak, fontoljátok meg e dolgokat!

A názáreti Jézust az Isten igazolta előttetek, amikor, mint tudjátok, általa hatalmas csodákat és jeleket vitt végbe köztetek. Ezt az embert ti az Isten előre elhatározott terve szerint kiszolgáltattátok, és gonosz kezek által keresztre feszítettétek, majd megöltétek. Isten azonban feloldotta a halál bilincseit és feltámasztotta őt.

Lehetetlen is volt, hogy a halál fogva tartsa, hiszen Dávid így jövendölt róla: Szemem előtt az Úr mindenkoron, ő áll jobbomon, meg nem inoghatok. Örvend a szívem, az ajkam énekel, és testem is békében nyugszik el. Lelkemet a holtak honában nem hagyod, hogy Szented romlást lásson, nem akarod. Az élet útját mutatod meg nekem, színed előtt örülni gyönyörűségem."

Szentlecke

1 Péter 1,17-21

Szeretteim! Szent félelemmel éljete földi zarándoklásatok idején, ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítélkezik kinek-kinek tettei szerint.

Hiszen tudjátok jól, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon váltottak meg titeket az atyáitok által rátok hagyott, értéktelen életformától, hanem Krisztusnak, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak drága vére árán. Őt Isten előre kiválasztotta már a világ teremtése előtt, de csak az utolsó időkben jelent meg, miattatok. Általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és megdicsőítette, hogy higgyetek és reméljete Istenben.

Evangélium

Lukács 24,13-35

Húsvétvasárnap ketten a tanítványok közül egy Emmausz nevű faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumra (mintegy két-három óra járásnyira) fekszik. Útközben megbeszélték egymás között mindazt, ami történt. Míg beszélgettek és vitatkoztak, egyszerre maga Jézus közeledett feléjük, és hozzájuk szegődött. Ők azonban nem ismerték meg őt, mert látásukban akadályozva voltak. Jézus megkérdezte őket:

"Milyen dolgokról beszélgettete egymással útközben?" Erre szomorúan megálltak és egyikük, akit Kleofásnak hívtak, ezt válaszolta neki: "Te vagy talán az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?"

Ő megkérdezte: "Miért, mi történt?" Azok ezt felelték: "A názáreti Jézus esete, aki szóban és tettben nagyhatású próféta volt Isten és az egész nép előtt. Főpapjaink és előljáróink kiszolgáltatták őt, hogy halálra ítéljék, és keresztre feszítsék. Pedig mi azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt. Azóta, hogy ezek történtek, már három nap telt el, és néhány hozzánk tartozó asszony is megzavart bennünket. Hajnalban a sírnál voltak, de nem találták ott a holttestét. Azzal a hírrel tértek vissza, hogy angyalok jelentek meg nekik, akik azt állították, hogy él. Közülünk néhányan el is mentek a sírhoz, és úgy találtak mindent, ahogyan az asszonyok mondták, őt magát azonban nem látták."

Jézus erre így szólt: "Ó, ti oktalanok, késedelmes szívűek! Képtelenek vagytok hinni abban, amit a próféták jövendöltek! Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?" Aztán Mózesen kezdve valamennyi prófétából megmagyarázta, ami az Írásokban ő róla szól.

Közben odaértek a faluhoz, ahová tartottak. Úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok marasztalták és kérték: "Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben már a nap." Betért tehát, hogy velük maradjon. Amikor asztalhoz ültek, kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte és odanyújtotta nekik. Erre megnyílt a szemük, és felismerték. De ő eltűnt előlük.

Akkor azt mondták egymásnak: "Ugye lángolt a szívünk, amikor útközben beszélt hozzánk, és kifejtette az Írásokat?"

Még abban az órában útrakeltek és visszatértek Jeruzsálembe. Ott egybegyűlve találták a tizenegyet és társaikat. Azok ezzel fogadták őket: "Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak!" Erre ők is elbeszélték, mi történt az úton, és hogyan ismerték fel Jézust a kenyértörésben.

Elmélkedés

*Ki ne találná magát közülünk is újra az emmauszi úton, a szívében tele kérdésekkel Jézussal kapcsolatban, és megcsalatott reménnyel az Egyházzal kapcsolatban. Minket is megkísért, az emmauszi tanítványokhoz hasonlóan, hogy elveszítsük bátorságunkat Isten látszólagos halála, Krisztus értelmetlensége és az Egyház és a liturgia jelentéktelensége láttán társadalmunkban. Gyakran kételkedünk abban, hogy mindaz, amit Jézusról mondtak nekünk, gyógyító és új életet fakasztó erejéről, nem csak jámbor mese-e, ami semmi hatással nincs életmódunkra. Minden kétség és kínlódás ellenére fontos, hogy újra és újra az Emmauszba vezető úton járjunk, ez az út vezet a reménytelenségből a hitre. Valamikor csatlakozik hozzánk Jézus ezen az úton, ha nyitott és őszinte szívvel járunk. Ott csatlakozik hozzánk, ahol éppen vagyunk, **velünk** jön, nem mögöttünk vagy előttünk. Abban a meghittségben, amely a közös út alatt alakul ki, kérdéseket tesz fel nekünk, válaszol és nyitottá tesz minket az ő szempontjaira azokkal a problémákkal kapcsolatban, amelyek foglalkoztatnak minket. A beszélgetés magja, amely mindig visszatér, a következő állítás: semmilyen élet nem jut el a feltámadásra és dicsőségre, ha nem ment át a kereszten és a szenvedésen. Ha meghívjuk Őt, velünk marad és megosztja velünk életünket és kenyerünket is az eukarisztikus lakomán.*

De Jézus abban a pillanatban visszavonul, amikor egyénisége nyilvánvalóvá lesz az eukarisztia jelében, amelyet kezdettől fogva Húsvét emlékezetére ünnepelnek. Nincs már szüksége arra, hogy mellettünk járjon, mert immár betölti szívünket. És az idő is eljött, amikor a szívünkben Vele, fontosabb dolgunk is van, mint Emmauszban időzni: az örömhírt, az evangéliumot kell terjesztenünk, mert Jézus tovább él a halál után, mindörökké.

Húsvét 3. Vasárnapja A

Megmutatod nekem az élet útját. (Zsolt 15,11)

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 2, 14.22-28

Pünkösd napján Péter a tizenegy (apostol) kíséretében előlépett, és hangos szóval így beszélt:

"Zsidó férfiak és Jeruzsálem egész népe! Figyeljete és hallgassátok meg szavaimat! Izraelita férfiak, fontoljátok meg e dolgokat!

A názáreti Jézust az Isten igazolta előttetek, amikor, mint tudjátok, általa hatalmas csodákat és jeleket vitt végbe köztetek. Ezt az embert ti az Isten előre elhatározott terve szerint kiszolgáltattátok, és gonosz kezek által keresztre feszítettétek, majd megöltétek. Isten azonban feloldotta a halál bilincseit és feltámasztotta őt.

Lehetetlen is volt, hogy a halál fogva tartsa, hiszen Dávid így jövendölt róla: Szemem előtt az Úr mindenkoron, ő áll jobbomon, meg nem inoghatok. Örvend a szívem, az ajkam énekel, és testem is békében nyugszik el. Lelkemet a holtak honában nem hagyod, hogy Szented romlást lásson, nem akarod. Az élet útját mutatod meg nekem, színed előtt örülni gyönyörűségem."

Szentlecke

1 Péter 1,17-21

Szeretteim! Szent félelemmel éljete földi zarándoklástok idején, ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítélkezik kinek-kinek tettei szerint.

Hiszen tudjátok jól, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon váltottak meg titeket az atyáitok által rátok hagyott, értéktelen életformától, hanem Krisztusnak, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak drága vére árán. Őt Isten előre kiválasztotta már a világ teremtése előtt, de csak az utolsó időkben jelent meg, miattatok. Általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és megdicsőítette, hogy higgyetek és reméljete Istenben.

Evangélium

János 21,1-14

Feltámadás után Jézus egy alkalommal így jelent meg tanítványainak a Tibériás-tó partján: Együtt voltak Simon Péter és Tamás, melléknevén Didimusz, továbbá a galileai Kánából való Natanael, Zebedeus fiai és még két másik tanítvány. Simon Péter így szólt hozzájuk: "Megyek halászni." "Mi is veled megyünk" – felelték.

Kimentek és bárkába szálltak. De azon az éjszakán nem fogtak semmit.

Amikor megvirradt, Jézus ott állt a parton. A tanítványok azonban nem ismerték fel, hogy Jézus az.

Jézus megszólította őket: "Fiaim, nincs valami ennivalótok?" "Nincs" – felelték. Erre azt mondta nekik: "Vessétek ki a hálót a bárka jobb oldalán, ott majd találtok." Kivetették a hálót, s alig bírták visszahúzni a tömérdek haltól.

Erre az a tanítvány, akit Jézus szeretett, így szólt Péterhez: "Az Úr az!" Amint Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára öltötte köntösét – mert neki volt vetkőzve –, és beugrott a vízbe.

A többi tanítvány követte a bárkával. A hallal teli hálót is maguk után húzták. Nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire.

Amikor partot értek, izzó parazsat láttak, s rajta halat, mellette meg kenyeret. Jézus szólt nekik: "Hozzatok a halból, amit most fogtatok." Péter visszament, és partra vont a hálót, amely tele volt nagy hallal, szám szerint százötvenhárommal, s bár ennyi volt benne, nem szakadt el a háló.

Jézus hívta őket: "Gyertek, egyetek!" A tanítványok közül senki sem merte megkérdezni: "Ki vagy?" – hiszen tudták, hogy az Úr az. Jézus fogta a kenyeret, és adott nekik. Ugyanígya halból is.

Ez volt a harmadik eset, hogy a halálból való feltámadása után Jézus megjelent nekik.

Elmélkedés

"Halászni megyek" – mondja Péter és a többi tanítvány vele tart. Mi mást tehetnének? Húsvét elmúlt. Visszatértek a hétköznapiak – mint nekünk is. Halászni mennek; mi pedig a gyárba, iskolába, tűzhely mellé állunk. Mindenki halászik hétköznapijai tengerén ... mint a tanítványok! És ezen az éjszakán nem fognak semmit. Üres a kezük. A múlandóság megtapasztalása. Hiába fáradoztak! Hiábavaló aggodás! Ki ne ismerné? Ezek a hétköznapiak. Akkor éppúgy, mint ma.

És felhangzik a kérdés: Van valami ennivalótok? – Hozzánk is szól a kérdés, hogy megvan-e, amiből élünk – van-e, amiből élni tudunk. Azt felelik: "Nincs"! Nincs semmink: üres, szegény a kezünk, éhes a gyomrunk, vágyódik a szívünk. Magunktól nincs semmink. Semmink ami csillapíthatná éhségünket. Semmi, ami megvilágíthatná sötétségünket. Semmi, ami betölthetné ürességünket. De Ő azt mondta: Vessétek ki hálóitokat! Tehát: Fogjatok még egyszer munkához. Merüljetek el újra a hiábavalóságba, merüljetek bele a sikertelenségbe. Menjetek – az én szavamra. És ekkor megtörténik a teljesség csodája. A hiábavalóságból a teljesség és telítettség megtapasztalása lesz.

Vígasztaló az evangélium. Milyen gyakran fárasztó hinni a hétköznapiakban. A hiábavalóság megtapasztalása kicsivé tesz minket, eluralkodik rajtunk a csalódottság vagy menekülésre fogjuk a dolgot. Érezzük: gyakran elveszünk a kicsinyes huzakodásbann, veszekedésben, civódásban, és elpazaroljuk vele az időnket, ahelyett hogy a túlélés kérdéseivel foglalkoznánk. De pont ekkor jelenik meg Jézus, és hív minket. Azt mondja: Nem rajtatok, a ti ötleteiteken és szisztémátokon múlik! Azon múlik, hogy adtok-e helyet életetekben a Feltámadottnak. Vagyis: Nem nektek kell tennetek. Én ajándékozom nektek – megszolgáltatlanul, ingyenesen. Nincs olyan húsvéti kép, amely ne sebeivel ábrázolná a Feltámadottat. Annak a jele lenne ez, hogy Húsvét minden sebet felragyogtat? A fájdalom és sebek nem "törlődnek el" egyszerűen (életünk hiábavalóságait tudomásul kell vennünk), hanem a Húsvét titka által "ragyogóvá válnak", új dimenziót kapnak. Krisztus arra hív minket, hogy tovább éljen Húsvét az életünkben. Megajándékoz minket jelenlétével, amely állhatatossá tesz és erőt ad. "Vegyétek és egyétek!"

(Wilhelm Benning)